

İsa, Perdeden Yolu Açıyor

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: İbraniler 9:24; Mısır'dan Çıkış 19:3, 4; İbraniler 12:18–21; Levililer 16:1, 2; İbraniler 10:19–22; Koloseliler 3:1.

HATIRLAMA METNİ: “Çünkü Mesih, asıl kutsal yerin örneği olup insan eliyle yapılan kutsal yere değil, ama şimdi bizim için Tanrı'nın önünde görünmek üzere asıl göğe girdi” (İbraniler 9:24).

Öğrenciler, İsa göğe çıktıktan hemen sonra Zeytin Dağı'ndan döndüklerinde, sevinç ve zaferle doldular. Efendileri ve Yoldaşları olan Kişi, dünya üzerinde güçlü bir konuma yükselmiş ve onları, Tanrı'nın dualarına olumlu yanıt vereceğine dair mutlak bir güvenle Tanrı'ya Kendi adıyla yaklaşmaya davet etmişti (Yuhanna 14:13, 14). Dünyada şer güçlerinin saldırısına uğrayarak devam etseler de umutları kuvvetliydi. İsa'nın kendilerine bir yer hazırlamak için göğe yükseldiğini biliyorlardı (Yuhanna 14:1-3). İsa'nın kurtuluşlarının Önderi olduğunu ve O'nun kanı aracılığıyla göksel konuta giden yolu açtığını biliyorlardı.

İsa'nın göğe yükselişi, İbranilerin teolojisinin merkezinde yer alır. Bu, İsa'nın egemenliğinin başlangıcını ve bizim adımıza O'nun Başkâhinlik hizmetinin başlangıcını işaret eder. Son olarak ve daha da önemlisi, İsa'nın göğe yükselişi, iman yoluyla Tanrı'ya cesaretle yaklaşmamızı sağlayan Yeni Antlaşma'nın başladığı anı işaret eder. İsa ve O'nun doğruluğunun erdemleri aracılığıyla Tanrı'ya güvenle yaklaşmak bizim ayrıcalığımızdır.

*5 Mart Sebt Günü'ne hazırlanmak için bu haftanın konusunu çalışın.

İsa, Baba'nın Huzurunda

İbraniler 9:24'ü okuyun. Bu parçaya göre, İsa'nın göğe yükselişinin amacı neydi?

Tanrı İsrail'e insanların her yıl üç kez bir sunu ile "Rab'bin huzuruna çıkmak" için Yerusulim'e gitmelerini söyledi. Belirlenen zamanlar Fısh Bayramı (Mayasız Ekmek), Haftalar Bayramı (Pentikost) ve Hasat Bayramıydı (Çardak Bayramı) (*Mısır'dan Çıkış 23:14–17, Yasa'nın Têkrarı16:16*). Fısh, İsrail'in Mısır'dan kurtuluşunu anyordu. Pentikost arpa hasadını andı ve Yeni Ahit zamanında, Sina'da verilen yasa ile ilişkilendirildi. Hasat Bayramı, çölde kaldıkları süre boyunca Tanrı'nın İsrail'e gösterdiği alâkayı anmaktadır. Yeni Antlaşma'ya göre, tüm Eski Antlaşma bayramlarının da peygamberlik açısından önemi vardır.

İbraniler 9:24, İsa'nın Baba'nın huzuruna yükselişini anlatır. Tanrı'nın huzurunda daha iyi bir kurbanla (*İbraniler 9:23, 24*) kendi kanıyla "huzura çıkmak" için "asıl" olan göksel tapınağa geldi.

İsa, hac bayramlarının peygamberlik açısından önemini şaşkırtıcı bir doğrulukla yerine getirdi. Fısh'ın hazırlandığı gün, Fısh kuzularının kurban edilmesinin dokuzuncu saattinde öldü (*Yuhanna 19:14, Matta 27:45–50*). İsa üçüncü gün dirildi ve kâhin ürününü biçtiği zaman, ilk yetişen üründen bir demet sallayacağı zaman (*Levililer 23:10–12*), kurbanının kabul edildiğine dair güvence almak için göğe yükseldi (*Yuhanna 20:17, 1. Korintliler 15:20*). Daha sonra, 40 gün sonra, Tanrı'nın sağında oturmak ve Pentikost Gününde yeni antlaşmayı başlatmak için göğe yükseldi (*Elçilerin İşleri 1, 2*).

Eski İsrail'de haccın amacı "Tanrı'nın yüzünü görmek" idi (*Mezmurlar 42:2*). Bu, Tanrı'nın lütfunu tecrübe etmek anlamına geliyordu (*Mezmurlar 17:15*). Benzer şekilde, İbranice "O'nun yüzünü görmek istemek" ifadesi de Tanrı'dan yardım istemek anlamına geliyordu (*2. Tarihler 7:14, Mezmurlar 27:8, Mezmurlar 105:4*). Bu, İbraniler'de İsa'nın göğe yükselişinin anlamıdır. İsa kusursuz bir kurbanla Tanrı'nın yanına yükseldi. İsa, Tanrı'nın huzuruna bizim habercimiz olarak da göğe yükselmiştir (*İbraniler 6:19, 20*). "daha iyisini", "mimar ve yapıcısı Tanrı olan temelli şehri bekleyen" (*İbraniler 11:10, 13–16*) imanlılara vadini gerçekleştirmiştir.

Mesih'in yalnızca çarmıhta değil, aynı zamanda şimdi cennette yaptığı şeyin hakikati bize kurtuluş güvencesini neden versin?

Tanrı'nın Daveti

İbraniler 12:18–21'i okuyun. İsrail'in Sina Dağı'ndaki tecrübesi neydi?

Tanrı İsrail'i Mısır'dan çağırdığında, plâni onlarla kişisel, yakın bir ilişki yaratmaktı. “Mısırlılar'a ne yaptığımı, sizi nasıl kartal kanatları üzerinde taşıyarak yanıma getirdiğimi gördünüz.” dedi. (*Mısır'dan Çıkış 19:3, 4*).

Böylece Tanrı, Musa aracılığıyla insanları Kendisiyle buluşmaya hazırlamak için gerekli talimatları verdi. İnsanların önce kendilerini kutsalmaları gerekiyordu. (*Mısır'dan Çıkış 19:10–15*).

Dağın eteklerine hazırlıksız çıkanlar ölecekti. Bununla birlikte, halk kendilerini iki gün hazırladıktan sonra, üçüncü gün “boru uzun uzun çalınca.”, Tanrı halka “dağa çıkabilirler” diye buyurdu (*Mısır'dan Çıkış 19:13*). Musa'nın ve halkın liderlerinin dağa çıktıklarında ve O'nun huzurunda “Allahı gördüler, ve yiyip içtiklerinde” (*Mısır'dan Çıkış 24:9–11*) yaşayacakları tecrübeyi yaşamalarını istedi. İnsanlar daha sonra Tanrı'nın görkemini gördüklerini ve Tanrı'nın “insanla konuştuğunu ve insanın ölmediğini” (*Yasa'nın Têkrarı 5:24*) söylemesinin mümkün olduğunu anladılar. Ama o an geldiğinde, imandan yok-sundular. Musa yıllar sonra bunu şöyle açıkladı: “Çünkü siz ateşten korkup dağa çıkmadınız.” (*Yasa'nın Têkrarı 5:5*). Bunun yerine Musa'dan aracıları olmasını istediler (*Yasa'nın Têkrarı 5:25–27*'yi *Mısır'dan Çıkış 20:18–21* ile karşılaştırın).

Tanrı'nın Kutsallığının Sina Dağı'ndaki tezahürü, insanlara O'ndan “korkmayı” veya O'na saygı duymayı öğretmekti. “Rab korkusu” yaşama, bilgeliğe ve onura (*Yasa'nın Têkrarı 4:10*'u *Mezmurlar 111:10*, *Süleyman'ın Özdeyişleri 1:7*, *Süleyman'ın Özdeyişleri 9:10*, *Süleyman'ın Özdeyişleri 10:27* ile karşılaştırın)—ve ayrıca O'nun merhametli ve lütfkâr olduğunu öğrenmeye götürür (*Mısır'dan Çıkış 34:4–8*). Böylece Tanrı, İsrail'in Kendisine gelmesini isterken, halk korktu ve Musa'dan aracı olmasını istedi. Sina'daki olayların İbraniler'deki tanımını, öncelikle Musa'nın insanlara imansızlıklarının ve altın buzağı ile irtidatlarını hatırlatmasını ve günahlarından dolayı Tanrı ile karşılaşmaktan nasıl korktuğunu (*Yasa'nın Têkrarı 9:19*) takip eder. İnsanların tepkisi, Tanrı'nın onlar için tasarısı değildi; aksine, imansızlıklarının sonucuydu.

İsa sayesinde, kutsal olan Tanrı'ya yaklaşmaktan neden korkmamalıyız? Bununla birlikte, yakınlaşabilmemiz için koşullar nelerdir?

Bir Perde İhtiyacı

Perdelerin çift işlevi vardır. İbranilerin perde (katepetasma) için kullandığı terim, avlunun perdesi (*Mısır'dan Çıkış 38:18*), tapınağın dış avlusunun girişindeki perde (*Mısır'dan Çıkış 36:37*) veya içindeki perdeye atıfta bulunabilir. Kutsal Yeri, En Kutsal Yer'den ayırdı (*Mısır'dan Çıkış 26:31-35*). Bu üç perde, sadece bazı insanların geçebileceği hem giriş hem de sınırlardı.

Levililer 16:1, 2 ve Levililer 10:1-3'ü okuyun. Bu parçalarda hangi uyarılar vardır?

Perde, kutsal olan Tanrı'nın önünde hizmet ederken kâhinler için bir korumaydı. Altın buzağının günahından sonra, Tanrı Musa'ya Vaat Edilen Topraklara giden yolda onlara eşlik etmeyeceğini söyledi, aksi takdirde onlar "inatçı insanlar" (*Mısır'dan Çıkış 33:3*) oldukları için yok etmezdi. Böylece Musa, Buluşma Çadırını hareket ettirdi ve onu ordugahın dışına, uzak bir yere kurdu (*Mısır'dan Çıkış 33:7*). Ancak Musa aracılık ettikten sonra, Tanrı onların arasına gelmeyi kabul etti (*Mısır'dan Çıkış 33:12-20*). Ancak aralarında yaşadığı insanları korumak için çeşitli önlemler aldı.

Örneğin İsrail, çadırın kurulduğu yerde ortada içi boş bir alan oluşturan bir düzende konakladılar. Ayrıca, Levililer tapınağı ve eşyalarını yabancıların saldırılarına karşı korumak için tapınağın çevresinde konakladılar (*Çölde Sayım 1:51, Çölde Sayım 3:10*). Aslında onlar, İsrail halkını koruyan bir tür insan perdesiydi: "Ancak İsrail topluluğunun gazabıma uğramaması için Levililer Levha Sandığı'nın bulunduğu konutun çevresinde konaklayacak ve konuta bekçilik edecekler." (*Çölde Sayım 1:53*).

İsa, Kâhinimiz olarak bizim de perdemiz olmuştur. Tanrı beden alışıyla, çadırını aramızda kurdu ve O'nun yüceliğine odaklanmamızı sağladı (*Yuhanna 1:14-18*). O, Kutsal olan Tanrı'nın günahkâr bir halkın arasında yaşamasını mümkün kıldı.

Evreni yaratan Yaratıcı Tanrı'nın, o zamanlar kaçak kölelerden oluşan bir ulus olan halkı arasında yaşamasının ne anlama geldiğini bir düşünün. Bu bize Tanrı'nın bize ne kadar yakın olabileceği konusunda ne öğretiyor?

Perdeden Geçen Yeni Ve Yaşayan Yol

İbraniler 10:19–22’yi okuyun. Bu parçada hangi çağrı vardır?

İbraniler kitabı, İsa’nın göksel tapınağa girdiğini ve bizi O’nun liderliğini izlemeye davet ettiğini gösterir. Bu fikir, daha önce İsa’nın imanlıların “önderi” ve öncüsü olduğu anlayışıyla uyumludur (*İbraniler 2:10; İbraniler 6:19, 20; İbraniler 12:2*). “Yeni ve yaşayan yol”, İsa’nın kurbanı ve göğe yükselişi ile başlatıldığı yeni antlaşmadır. “Yeni ve yaşayan” ifadesi, eski ahitin “eskimiş ve yaşlanmış” (*İbraniler 8:13*) tanımıyla çelişir. Günahın bağışlanmasını sağlayan ve yasayı yüreklerimize koyan yeni antlaşma, Tanrı’ya kendimizden ya da yaptığımız herhangi bir şeyden dolayı değil, sadece İsa’nın tüm antlaşma yükümlülüklerini yerine getirerek bizim için yaptıklarından dolayı güvenle yaklaşmamızı mümkün kılar.

İbraniler, eski antlaşmanın başlaması için tapınağın açılması ve kâhinlerin kutsanmasını gerektirdiğini belirtti (*İbraniler 9:18–21’i Mısır’dan Çıkış 40 ve Levililer 8, 9 ile karşılaştırm*). Antlaşmanın amacı, Tanrı ile halkı arasında yakın bir ilişki yaratmaktı (*Mısır’dan Çıkış 19:4–6*). İsrail bu ilişkiyi kabul ettiğinde, Tanrı hemen aralarında yaşayabilmesi için bir tapınak inşa edilmesini emretti. Tapınağın açılışı ve Tanrı’nın halkının arasındaki varlığı, Tanrı ile İsrail arasındaki antlaşmanın tamamlandığı andı.

Aynı şey yeni antlaşma için de geçerlidir. Yeni antlaşma aynı zamanda İsa’nın bizim adımıza kâhinlik hizmetinin başlamasını da belirtir (*İbraniler 5:1–10, İbraniler 7:1–8:13*).

İsa’nın Tanrı’nın huzuruna yükselişi, Tanrı’nın halkı için yeni bir çağı başlattı. Zekeriya 3.bölüm, Şeytan’ın, Başkâhin Yeşu tarafından temsil edilen Tanrı’nın halkını suçlamak için Tanrı’nın huzurunda olduğundan bahseder. Bu suçlayıcı, Eyüp’ün Tanrı’ya olan bağlılığı hakkında soru işaretleri uyandıran kişidir (*Eyüp 1, 2*). Ancak İsa’nın kurban edilmesiyle Şeytan cennetten atılmıştır (*Vahiy 12:7–12’yi Yuhanna 12:31, Yuhanna 16:11 ile karşılaştırm*). Şu an bizim için aracılık eden İsa’dır ve O’nun kurbanı ve sadakati aracılığıyla bizim için kurtuluş ister!

Eğer izin verilseydi, Şeytan Tanrı’nın huzurunda size karşı hangi suçlamalarda bulunabilirdi? O bir yalancı olsa da, senin kınanmamı istemek için senin hakkında ne kadar yalan söylemesi gerekir? Tek umudun nedir?

O'nun Yüzünü Görecekler

İbraniler 12:22–24'ü okuyun. Göksel Yeruşalim'e Tanrı'nın huzuruna hangi anlamda yaklaştık?

İmanlıların, göksel Yeruşalim'e, Siyon Dağı'na iman yoluyla “yaklaştıkları” öne sürülür. Bu anlamda, tecrübeleri geleceği öngörür. Böylece, göksel Yeruşalim, “ümit edilen” ve “görünmeyen” şeylerin krallığına aittir ancak yine de bize iman yoluyla güvence altına alınmıştır (*İbraniler 11:1*).

Bu parça doğru olsa da tüm anlamı bu değildir. Bizi temsil eden İsa aracılığıyla Tanrı'nın huzurunda Siyon Dağı'na da yaklaştık (*Efesliler 2:5, 6; Koloseliler 3:1*). İsa'nın göğe yükselişi bir iman meselesi değil, bir hakikattir. İbranilerin itirafımıza sıkı sıkıya sarılmaları yönündeki tembihlerine ikna edici güç sağlayan şey İsa'nın göğe yükselişinin bu tarihsel boyutudur (*İbraniler 4:14, İbraniler 10:23*). Pavlus şöyle diyor: “Onun için . . . göklerden geçmiş olan büyük başkâhinimiz İsa varken . . . cesaretle yaklaşalım” (*İbraniler 4:14, 16*).

Bu nedenle, bizi temsil eden aracılığıyla çoktan yaklaştık ve bu yüzden de buna göre hareket etmeliyiz. O'nun aracılığıyla “göksel armağamı tatmış” olduk “. . . Tanrı sözünün iyiliğini ve gelecek çağın güçlerini tatmış” (*İbraniler 6:4, 5*) olduk. İsa'nın göksel tapmaktaki göğe yükselişi ve hizmetinin hakikati, “Canın gemi demiri” olması (*İbraniler 6:19*), vaatlerin bir anlamının ve güvene değer olduğunun güvencesidir (*İbraniler 7: 22*). Bizim için imanın önemli bir gemi demiri vardır.

Ancak Tanrı'nın tasarısı yalnızca İsa'da değil, bizde de gerçekleşecektir. İsa'nın göğe yükselişinin, İsrail'in ilk iki yıllık hacları olan Fısıh ve Pentikost'un tipolojisini yerine getirdiğini söylemiştik. İbraniler ve Vahiy kitabına göre, son hac olan Çardak Bayramı henüz yerine getirilmedi. “mimar ve kurucusu Tanrı olan temelli kent”te kutlayacağız (*İbraniler 11:10, 13–16*). Çadırlar inşa etmeyeceğiz, Tanrı'nın çardağı veya çadırı gökten inecek ve O'nunla sonsuza dek yaşayacağız (*Vahiy 7:15–17; Vahiy 21:1–4; Vahiy 22:1–5; Çölde Sayım 6:24–26*).

Acı ve ıstırap dolu bir dünyada, sonsuz yaşam vaadini bizim için hakikat haline getirmeyi nasıl öğrenebiliriz? Tüm bunların sadece burada ve şimdiki hayatımız hakkında daha iyi hissetmemize yardımcı olacak bir hayal olduğunu söyleyenlere ne cevap verebilirsiniz?

EK ÇALIŞMA: “Mesih’in göğe yükselişi, izleyicilerin vaat edilen bereketi alacaklarına dair işaret olmuştur. İşlerine başlamadan önce bunu beklemeleri gerekiyordu. Mesih göğün kapılarında geçtiğinde, meleklerin tapınmaları arasında tahta geçti. Bu tören biter bitmez, Kutsal Ruh zengin ölçüde öğrencilerin üzerine indi ve Mesih gerçekten yüceltilti, hatta ezelden beri Baba’yla birlikte sahip olduğu görkemle kuşandı. Pentikost Günü’ndeki dökülüş, Kurtarıcı’nın taç giyme töreninin tamamlandığına dair Göğün bildirisiydi. O, verdiği vaade göre, kendisinin rahip ve kral olarak gökte ve yerde tüm yetkiyi aldığına ve kendi halkının üzerinde Meshedilmiş Olan olduğuna dair bir işaret olarak, izleyicilerine gökten Kutsal Ruh’u göndermişti.”

“İsa’nın adını güvenle söyleyebiliyorlardı; zira O onların Dostu ve Ağabeyi değil miydi? Mesih ile yakın birlikteliğe getirilmiş olarak, O’nunla birlikte göksel yerlerde oturdular. O’na tanıklıkta bulunurken, düşüncelerini nasıl da ateşli bir dille giydirdiler!” —Ellen G. White, *Elçilerin İşleri*, s. 34, 39.

Tartışma Soruları:

1. Mezmurcu şöyle dedi: “Canım Tanrı’ya, yaşayan Tanrı’ya susadı; Ne zaman görmeye gideceğim Tanrı’nın yüzünü?” (*Mezurlar 42:2*). Tanrı’nın huzuruna gelmek için nasıl aynı susuzluğu çekebiliriz? Tanrı’ya ibadet ettiğimiz gibi O’nun huzurunda sevinmezsek ve O’nun huzuruna imanla gelirse, gelecekte sevinecek miyiz? Tanrı’nın huzurunda sevince yol açan etkenler nelerdir?
2. İmanla alay eden bir kitapta, birisinin bizim yerimize iman ettiğini iddia eden bir robot yaratıldı. Bu bir sahtekârlık olmasına rağmen, İsrail’in çölde yaptığı gibi yapmamaya ve Tanrı ile aramızda araçlar istemeye nasıl dikkat edebiliriz? Başkalarının Kutsal Kitap’ı bizim adımıza çalışmasına ve Kutsal Kitap’taki hakikat cevherlerini bulmasına izin verme eğilimindeyiz. Bazı insanlar, başkalarının kendileri için yaptıkları duaların, Tanrı’nın önünde kendi dualarından daha fazla ağırlık taşıdığını düşünmesi cazip gelebilir. Bu ruhsal tuzaktan neden kaçınmalıyız? İsa sayesinde neden başkasına ihtiyaç duymadan Tanrı’ya yaklaşabiliriz?
3. İbraniler mektubu, kurtuluş güvencesi ile ilgilidir. Bununla birlikte, varsayımı güvence ile karıştırmamak için nelere dikkat etmeliyiz?